ди великодушенъ, дай ми паспорта!

— Повторяй: ти си свободна.

Тя се ~~седна~~ почтери и седна по-близо до него, за да ~~погледне на~~ видя изразителнъ на лицето му. Тя не му върваше и искаше сега да ~~разбере~~ отгатне тайнитѣ му мисли. Тя никога никому не върваше и поискоше благородни и да бѣха намѣренията, му винаги подозираше въ тяхъ дребнави, или низки побудителни егоистични цѣли. И когато тя изпъ~~тва~~ше се вгледаше въ лицето му, нему се стори, че въ очитѣ ѝ, както у котка, свѣтна зеленъ огнь.

— Кога ще получа паспорта? — попита тя тихо.

Нему изведнажъ мина прѣзъ ума да каже „никога", но нѣщо се сдури и каза:

— Когато искаш.

— Азъ ще ида само на единъ мѣсецъ.

— Ти ще идеш при Риса за винаги. Азъ ще ти дамъ разводъ, ще зема вина върху си и Рис може да се ожени за тебе.

— Аз съвсѣмъ не искамъ разводъ! — набързо отговори Олга Дмитриевна, съ удивено лице. — Азъ ~~же~~ ти искамъ разводъ! Дай ми паспорта и повече нищо.

— ~~Аз~~ Че защо не щѣшъ разводъ? — попита ~~мой~~ докторътъ, почвайки да се раздразнява. — Ти си чудна жена. Ама каква си ти чудна! Ако ти си сериозна ~~се~~ ~~а~~ дв., ~~отдавна~~ и твой такъ силно ще обича, то